

— ❁ MAURICE LEBLANC ❁ —

Arsène Lupin

dôverné priznania

MAURICE LEBLANC

Arsène Lupin

dôverné priznania

Preložil ŠTEFAN POVCHANIČ

Ilustroval JÁN KURINEC

IKAR

Maurice Leblanc
Les aventures extraordinaires d'Arsène Lupin
Les confidences d'Arsène Lupin

Text Copyright © 2011 by Jean-Claude Gawewitch Éditeur,
2021 by Editions Archipoche
Translation © 2024 by Štefan Povchanič
Cover images © 2024 by Juraj Vačko
Illustrations © 2024 by Ján Kurinec.
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z francúzskeho originálu Les aventures extraordinaires
d'Arsène Lupin (2011) a Les confidences d'Arsène Lupin (2021)
preložil Štefan Povchanič.
Redigovala Lenka Mondočková.
Korigovala Silvia Zubeková.
Obálku navrhol Juraj Vačko.
Ilustroval Ján Kurinec.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024
ako svoju 2 287. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.
Vytlačili TBB, a. s., Banská Bystrica.

ISBN 978-80-551-9627-5

OBSAH

- 7   **Trezor madam Imbertovej**
- 23   **Pekelná práca**
- 53   **Šál zo šarlátovočerveného hodvábu**
- 83   **Smrť striehne zo všetkých strán**
- 111   **Petrolejová lampa – Prvá časť**
- 141   **Petrolejová lampa – Druhá časť**
- 175   **Čierna perla**
- 193   **Edita s labuťou šijou**
- 223   **Steblo slamy**
- 245   **Arsène Lupin sa žení**

Trezor madam Imbertovej

Ešte o tretej hodine ráno stál pred jedným z tých malých hotelíkov, ktoré tvoria jedinú zastavanú stranu bulváru Berthier, asi poltucet áut. Dvere hotela sa v tej chvíli otvorili a skupina pozvaných hostí, pánov a dám, vyšla von. Štyri autá vyštartovali naľavo i napravo a vonku ostali len dvaja muži, ktorí sa rozlúčili na rohu ulice Courcelles, kde jeden z nich býval. Ten druhý sa rozhodol, že pôjde peši až po Porte Maillot.

Na širokej Avenue de Villiers prešiel na protihľahý chodník, ktorý sa tiahol pozdĺž starých hradieb. Chôdza v tejto sviežej zimnej noci bola veľmi príjemná. Tíšinu noci narúšala len ozvena jeho krokov.

Po niekoľkých minútach sa ho však zmocnil nepríjemný pocit, že ho niekto sleduje. A naozaj, keď sa obrátil, zbadal tieň mužskej postavy, ktorá vkĺzla medzi stromy. Nebol nijaký strachopud, no predsa len zrýchlil krok, aby sa čo najskôr dostal na Place des Ternes, kde sídlila mýtnica, otvorená aj v noci. Muž za ním sa však pustil do behu. Znepokojilo ho to. Usúdil, že bude múdrejšie, ak sa mu postaví zoči-voči a vytiahne z vrecka revolver.

Už to nestihol. Muž na neho brutálne zaútočil a zrazu sa na pustom bulvári rozpútal súboj telo na telo, v ktorom čoskoro začítil, že je tou slabšou stranou. Volal o pomoc, bránil sa, ako vedel, ale útočník ho zvalil na hromadu kamenia, zovrel mu hrdlo a ústa mu zapchal vreckovkou. Oči sa mu zatvárali, v ušiach mu hu-

čalo a strácal vedomie... Keď tu zrazu sa zovretie uvoľnilo a muž, ktorý ho dusil svojou váhou, sa zdvihol a tentoraz zasa on musel čeliť nečakanému útoku.

Prvý úder palicou dostal po zápästí, druhý do holennej kosti. Zakaždým vykrikol od bolesti a krívajúc a hromžiac utekal preč.

Záchranca nepokladal za nutné bežať za ním a naklonil sa nad ležiaceho:

„Ste zranený, pane?“

Zranený nebol, ale išli naňho mrákoty a nebol schopný vstať. Našťastie jeden zo zamestnancov mýtnice začul výkriky a prišiel im na pomoc. Privolali taxík a pomohli napadnutému nastúpiť. Záchranca sa usadil vedľa neho. Auto ich odviezlo na udanú adresu: *Avenue de la Grande-Armée*.

Pred vstupnou bránou do súkromného paláca sa napadnutý, ktorý sa už trochu vzchopil, rozplýval v poďakovaniach:

„Zachránili ste mi život, pane. Uistujem vás, že na to nikdy nezabudnem. Nerád by som teraz vystrašil svoju manželku, ale chcem, aby vám aj ona osobne vyjadrila svoju vďačnosť.“

Poprosil ho teda, aby prišiel na obed a predstavil sa:

„Ludovic Imbert.“ A dodal: „Môžem vedieť, s kým mám tú česť?“

„Ale samozrejme,“ povedal záchranca. A predstavil sa aj on: „Arsène Lupin.“

AKO SI VELIKÁNI PRICHÁDZAJÚ NA SVOJE

Tu treba pripomenúť, že v tom čase – bolo to pred piatimi rokmi – Arsène Lupin ešte nebol taký známy. Slávu si získal až neskôr, aférou Cahorn, útekom z väznice la Santé a mnohými ďalšími kúskami, ktoré u verejnosti vzbudili veľký ohlas.

Nečudo, že keď sa ráno zobudil a spomenul si na nočné pozvanie, zachvel sa od radosti. Konečne dosiahol, čo chcel. *Milióny Imbertovcov! To bude pastva pre môj apetít!*

Na svoju prvú návštevu si prichystal vhodné oblečenie: obnosený redingot, obdreté nohavice, klobúk s hodvábnou červenkastou stužkou, trochu rozstrapkané manžety a falošný golier. Všetko čisté, no bolo z toho cítiť chudobu.

Takto vyobliekaný schádzal po schodišti bytového domu na Montmartri, v ktorom býval. Na treťom poschodí zaklopal hlavou paličky na jedny dvere. Vyšiel von a pustil sa po vonkajších bulvároch. Tam si počkal na električku. Keď sa v nej usadil, prisadol si k nemu sused z tretieho poschodia:

„Tak čo, šéfe?“

„Obedujem u nich.“

„Obedujete u nich?“

„Hádam si nemyslíš, že som nadarmo míňal svoje drahocenné dni len tak, pre nič, za nič? Vyrval som pána Imberta z náručia istej smrti, ktorú si mu nachystal, či nie? A pán Imbert je človek uznanlivý a vďačný. Takže ma pozval na obed.“

Po chvíli ticha sa prísediaci ozval:

„Ako vidím, nechcete sa toho vzdať...“

„Môj milý,“ ozval sa Lupin, „ak som nachystal minulú noc taký menší prepád... ak som si o tretej ráno dal tú námahu a uštedril ti úder palicou po zápästí a holeni, riskujúc pritom, že zraním svojho jediného priateľa, znamená to len toľko, že sa nemienim vzdať benefitov, ktoré mi vyplynú z tejto bezchybnej záchranej akcie.“

„No viete, čo sa o nich hovorí... O ich pochybnom bohatstve?“

„Tie reči si nevyšímaj. Už pol roka zbieram informácie, študujem ich, vypytujem sa služobníctva, úžerníkov či nastrčených osôb. Pol roka som doslova tieňom manželov Imbertovcov. Či už

ich bohatstvo pochádza od starého Brawforda, ako tvrdia oni, alebo pochádza z iného zdroja, je mi to jedno. Tvrším, že existuje. A keď existuje, bude patriť mne!“

„Bisťu! Bude to pekná kôpka... Sto miliónov!“

„Keby to bolo len desať... či dokonca len päť, na tom už nezáleží. V trezore majú ešte pekný balík cenných papierov. Nech ma čert vezme, ak jedného dňa, skôr či neskôr, od toho trezora nezískam kľúč!“

Električka zastala na Place de l'Étoile.

„Takže, čo mám teraz urobiť?“

„Teraz nič. Keď bude treba, dám ti vedieť.“

O päť minút neskôr už Arsène Lupin stúpал po okázalom schodišti paláca Imbertovcov a Ludovic ho predstavil svojej manželke. Gervaise bola drobná, okrúhla a uvravená ženička a pripravila Lupinovi to najprívítivejšie prijatie.

„Chcela som, aby sme boli pri obede len my traja. A takto sami, v trojici, oslávili nášho záchrancu,“ vyhlásila.

A od tej chvíle sa správali k „nášmu záchrancovi“ ako k najlepšiemu priateľovi zo starých čias. Pri dezerte z nich už boli tí naj dôvernejší partneri, ktorí si navzájom zverujú aj tie najintímnejšie tajomstvá. Arsène rozprával o svojom živote, o svojom otcovi, ktorý bol bezúhonným členom mestskej rady, ale spomenul aj smutné chvíle svojho detstva a ťažkosti, s ktorými sa teraz borí. Aj Gervaise si pripomenula svoju mladosť, ako sa spoznali a zosobášili s Ludovicom. A napokon vyzdvihla dobrosrdečnosť starého pána Brawforda, ktorý jej odkázal sto miliónov. *No aké problémy s tým mali! Dlho trvalo, kým sa dedičstva mohli ujať. Čakali ich nekonečné ťahačky s Brawfordovými vnukmi, museli si na advokátov požičať veľké peniaze s horibilnými úrokmi, potom prišla nútená správa a viacnásobné odvolanie proti rozsudku...*

V podstate mu vyrozprávala všetko.

„Pomyslite si, pán Lupin, cenné papiere držíme doma. Sú tamto, vedľa, v manželovej pracovni. No ak z nich, nebudaj, odtrhneme čo len jeden kupón, prideme o všetko! Ešte stále s nimi nemôžeme nakladať.“

Pána Lupina zľahka striaslo.

„Aha, takže ich máte tam,“ vyhrklo z neho.

„Áno, tam.“

Zoznámenie, ktoré sa uskutočnilo za takých okolností, nevyhnutne viedlo k nadviazaniu blízkych stykov. Keď sa ho veľmi jemne spýtali na jeho postavenie, Lupin im priznal biedny a ubíjajúci život, ktorý vedie. V tej chvíli bol nešťastný mládenec vymenovaný za osobného tajomníka obidvoch manželov s platom stopäťdesiat frankov mesačne. Mal naďalej bývať vo svojom byte a každý deň prísť a prevziať si príkazy na daný deň. A pre väčšie pohodlie si mal vziať jednu z izieb na druhom poschodí, ktorá mu mala slúžiť ako pracovňa.

Vybral si. A čuduj sa svete, bola to izba, ktorá sa nachádzala práve nad Ludovicovou pracovňou.

Netrvalo dlho a Arsène si uvedomil, že jeho miesto osobného tajomníka sa výrazne podobá na sinekúru. Za dva mesiace mu dali prepísať iba štyri bezvýznamné listy a jeho šéf si ho k sebe povolal iba jediný raz. Takže sa stihol akurát pozrieť na trezor, ktorý stál v jeho pracovni.

Okrem toho si všimol, že funkcia, ktorú mu prideliť, ho neoprávňuje byť rovnocenným partnerom pre takých hostí, akými boli poslanec Anquety či barón Grouvel, ktorých manželia Imbertovci pozývali na svoje vychýrené mondénne recepcie.

Lupinovi to vôbec nebolo ľúto. Radšej sa držal svojho miestečka v tieni. Ostatne, nestrácal čas nadarmo. Vykonal viacero tajných návštev v Ludovicovej pracovni a dohovárал trezoru, ktorý

napriek jeho snahe zostával hermeticky uzavretý. Bol to obrovský blok zliatiny a ocele s nevlúdnyim výzorom, na ktorý by nestačili nijaké pilníky či zvyčajné zlodejské nástroje na páčenie.

Arsène Lupin však nebol nedočkavý.

Najprv urobil potrebné opatrenia a po mnohých pokusoch prevrtať parketovú podlahu, ktorú mal v izbe, sa mu podarilo prestrčiť olovenú rúrku tak, že vyústila do stropu Ludovicovej pracovne, medzi dva výčnelky rímsy. Cez tento otvor a rúrku sa dalo počuť aj vidieť.

Od tej chvíle žil Arsène tak, že ležal na bruchu na parketách svojej izby. A tak mohol často vidieť manželov Imbertovcov pri trezore. Zhovárali sa, nazerali do registrov a vkladali a vyberali z nich cenné papiere. Keď postupne otáčali štyrmi gombíkmi, ktoré odomykali mechanizmus zámky, snažil sa zachytiť počet obrátok, ktoré robili. Sledoval ich pohyby, gestá a striehol na každé ich slovo.

„Kam asi dávajú ten kľúč?“ hútal v duchu.

Jedného dňa narýchlo zišiel dolu, lebo ich videl odchádzať z pracovne bez toho, aby zamkli trezor. Odhodlane vstúpil do miestnosti, no manželia už boli späť.

„Ach, prepáčte, pomýlil som si dvere...“ zajachtal prekvapene.

Gervaise podišla k nemu a vtiahla ho dnu:

„Len poďte ďalej, pán Lupin, nič sa nestalo. Veď ste tu predsa ako doma, či nie? Aspoň nám poradíte, ktoré cenné papiere máme predať. Tie zahraničné, alebo štátne dlhopisy?“

„A čo ak sú niektoré z nich zablokované?“ vyhrklo z Lupina.

„Och, blokové sú len niektoré, nie všetky.“

Odchýlila jedno krídlo oceľových dvierok. Na policiach sa kopili fascikle cenných papierov previazané pásikmi. Jeden z nich vybrala. Manžel však zaprotestoval:

„Nie, tie nie, Gervaise. Bolo by šialenstvo predať tie zahraničné... Tie ešte pôjdu hore... Zatiaľ čo štátne obligácie už dosiahli svoj vrchol. Čo vy na to, milý priateľ?“

„Milý priateľ“ sa v tom veľmi nevyznal, a tak podporil predaj obligácií. Gervaise teda siahla po inej kôpke a náhodne vybrala jednu trojpercentnú akciu v hodnote 1 374 frankov. Ludovic si ju strčil do vrecka. Po obede, v sprievode svojho osobného tajomníka, ju dal predať burzovému agentovi a zinkasoval štyridsaťšesťtisíc frankov.

OSLOVOVALI HO „PANE“

Hoci mu to Gervaise viackrát zdôraznila, Arsène Lupin sa u nich necítil ako doma. Ba práve naopak, jeho postavenie v paláci Imbertovcov ho čoraz väčšími udivovalo. Pri rôznych príležitostiach musel konštatovať, že služobníctvo nepozná ani jeho meno. Oslovovali ho jednoducho „pane“. Ludovic ho tak aj označoval: „Upovedomte pána, že...“ alebo „Pán už prišiel?“

Pravdupovediac, počiatkové nadšenie Imbertovcov už akosi vyprchalo. Len zriedkavo sa mu prihovorili, a hoci sa k nemu správajú, ako sa správame k človeku, ktorý nám preukázal veľkú službu, v podstate sa o neho prestali zaujímať. Raz, keď prechádzal vestibulom, začul Gervaise, ako o ňom rozpráva dvom pánom:

„Je to taký neotesaný divoch!“

„Dobre,“ pomyslel si, „som skutočne divoch.“ Prestal sa zaujímať o čudné maniere svojich domácich a sústredil sa na svoj plán.

Jedna udalosť veci urýchlila. Viaceré noviny spustili proti Imbertovcom veľkú kampaň. Arsène Lupin pozorne sledoval všetky zvraty tejto drámy, jej odraz v živote Imbertovcov a uvedomil si, že ak bude naďalej len vyčkávať, stratí všetko.

Namiesto toho, aby odišiel z paláca okolo šiestej podvečer, ako to mal vo zvyku, zostal celých päť dní zatvorený vo svojej izbe na druhom poschodí. Všetci si mysleli, že odišiel, kým on ležal na podlahe a sledoval, čo sa deje v Ludovicovej pracovni. Nijaká priaznivá situácia sa mu, žiaľ, nenaskytna. A tak sa poslednú noc dvierkami, ktoré viedli na dvor – a od ktorých mal kľúč –, nepozorovane vytratil z paláca.

No na šiesty deň sa dozvedel, že Imbertovci – ako odpoveď všetkým neprajníkom, ktorí ich ohovárali – ponúkli prehliadku svojho otvoreného trezoru.

„Musím to urobiť dnes večer,“ pomyslel si Lupin.

A vskutku, Ludovic sa hneď po večeri usadil v pracovni a o chvíľu za ním prišla aj Gervaise. Nato začali preberať jednotlivé fascikle uložené v trezore.

Uplynula hodina, potom druhá. Počul, ako sa v izbách nad ním služobníctvo ukladá na spánok. *V tejto chvíli sa už nikto nebude tmoľiť po prvom poschodí.* Odbila polnoc, ale Imbertovci boli stále zabraní do roboty.

„Idem na to!“ zamrmlal Lupin.

Otvoril okno svojej izby. Bolo obrátené na dvor, ktorý v tú bezmesačnú noc bez hviezd zahaľovala tma. Zo skrine vybral silný povraz, priviazal ho o zábradlie balkóna a pridržiavajúc sa odkvapovej rúry, pomaly sa spúšťal dole, až k oknu, o poschodie nižšie. K oknu Ludovicovej pracovne, ktoré bolo zastreté hrubými závesmi. Keď dosiahol balkón, ostal na chvíľu nehybne stáť a nastrožil uši.

Všade panovalo ticho. Posmelený zľahka potlačil obe okenné krídla. Ak ich nikto neskontroloval, mali by sa otvoriť, lebo podvečer sa mu podarilo vyhnúť plech pod západkou tak, aby sa obrtlík zasekol.

Okenné krídla povolili. Tak opatrne, ako len vedel, ich podchýlil. Keď už mohol dnu prepchať hlavu, zastal. Pomedzi dva závesy, ktoré boli od seba trochu odsunuté, prenikalo svetlo. Uvidel Ludovica a Gervaise sediacich vedľa trezoru.

Boli zabratí do práce a len sem-tam si potichu niečo povedali. Arsène si vypočítal vzdialenosť, ktorá ho od nich delila, počet krokov, ktoré bude treba urobiť, a rozmýšľal nad spôsobom, akým ich zneškodní, aby nestihli volať o pomoc. Už-už chcel vykročiť, keď sa Gervaise zrazu zdvihla a vyhlásila:

„Bože, aká je tu zrazu zima! Pôjdem už do postele. Ideš?“

„Rád by som to dokončil.“

„Dokončil? Budeš na to potrebovať celú noc!“

„Ale nie. Nanajvýš hodinku.“

Gervaise odišla. Ubehlo dvadsať, tridsať minút. Arsène pootvoril okno ešte viac. Záclona sa zavlnila. Keď ešte o kúsok zatlačil, Ludovic sa obrátil a vidiac, že záclonu vydúva vietor, zdvihol sa a išiel okno zatvoriť.

Nestihol ani vykriknúť, ani náznakom sa ubrániť. Niekoľkými presnými pohybmi, bez toho, aby mu spôsobil bolesť, ho Arsène omráčil, hlavu mu zakrútil do záclony a poviazal ho. Stalo sa to tak rýchlo, že si Ludovic ani nestihol všimnúť tvár útočníka.

Potom sa rýchlo pobral k trezoru, vybral z neho dva fascikle, dal si ich pod pazuchu, vyšiel z pracovne, zbehol po schodoch, prešiel cez dvor a otvoril dvere pre služobníctvo. Na ulici ho čakalo auto.

„Vezmi mi to,“ povedal šoférovi, „a pod' so mnou hore!“

Vrátili sa do Ludovicovej pracovne. Na dva razy vyprázdnila a odniesli všetko, čo bolo v trezore. Potom sa Arsène vrátil do svojej izby, vytiahol rebrík a zmazal všetky stopy. A bolo to!

A VÝSLEDOK...

O niekoľko hodín sa Arsène Lupin s pomocou svojho spoločníka pustil do prezerania získaných fasciklov. Nebol vôbec sklamaný, lebo predpokladal, že imanie Imbertovcov nebude mať až takú hodnotu, akú mu ľudia prikladali. Milióny sa nerátali v stovkách, ba ani v desiatkach. No v konečnom výsledku to predsa len predstavovalo pozoruhodnú sumu.

Lupin vyhlásil, že je spokojný.

„Je isté, že keď nadíde čas a bude ich treba eskontovať, nejaké straty nastanú. Niektoré akcie môžu byť zablokované a neraz ich budeme musieť predať pod cenu. To, čo získam touto prvou transakciou, mi však umožní žiť tak, ako si predstavujem... A splniť si niektoré sny, ktoré prechovávam v srdci.“

Na druhý deň ráno si Arsène uvedomil, že niet dôvodu, aby nešiel k Imbertovcom tak ako vždy.

No z novín sa dozvedel nečakanú novinu: Ludovic a Gervaise Imbertovci sa vyparili. Zmizli bez stopy.

S veľkým očakávaním otvorili chýrny trezor. Súdni úradníci tam našli len to, čo tam Arsène Lupin nechal... Teda takmer nič.

Toto sú skutočné fakty a oficiálne vyjadrenia príslušných úradníkov. Mne o tom jedného dňa, keď mal chuť zdôverovať sa, porozprával samotný Arsène Lupin.

Toho dňa sa prechádzal po mojej pracovni a v očiach mal akýsi horúčkovitý lesk, ktorý som u neho dovtedy nepoznal.

„Keď to tak zhrnieme,“ povedal som mu, „je to jeden z vašich najlepších kúskov, nie?“

Na otázku mi priamo neodpovedal a pokračoval:

„V tejto afére sa skrýva niečo tajomné. Tajomstvo, do ktorého som ešte neprenikol. Niečo som vám vysvetlil, no zostalo tam ešte veľa nejasného. Prečo vlastne utiekli? A prečo sa neodvolali na mňa, keď ma celý čas, bez môjho vedomia, vydávali za ich dobrodinca Brawforda? Bol by som im to dosvedčil. Stačilo jednoducho povedať: *„V trezore bolo sto miliónov. Už tam nie sú, niekto ich ukradol.“*

„Stratili hlavu,“ poznamenal som. „Báli sa, že im prídu na ich finančné machinácie, založené na neexistujúcich miliónoch.“

„Zrejme áno. Na druhej strane, je pravda, že...“

„Je pravda, že...?“

„Ale nič, nič...“

Čo mala znamenať tá odmlka? Bolo zrejmé, že mi nepovedal všetko. Zaujalo ma to. Muselo ísť o niečo vážne, keď taký človek ako Lupin zaváhal. Riskoval som otázku:

„A odvtedy ste ich už nikdy nevideli?“

„Nie.“

„A neprišlo vám tých nešťastníkov v prvej chvíli aj ľúto?“

Lupin namrzene vyskočil:

„Mne? Myslíte si, že ma trápia výčitky, však?“

„Či už výčitky, alebo ľútosť... Nazvite to, ako chcete. Niečo, čo cítite...“

„Niečo, čo cítim? K takýmto ľuďom?“

„K ľuďom, ktorých ste pripravili o majetok.“

„Aký majetok?“

„No tie dva či tri zväzky plné cenných papierov...“

„Takže... dva či tri zväzky plné cenných papierov, hej? Veľkú časť toho, čo zdedili? To má byť podľa vás ten môj zločin? Ach, milý môj, či ste už, dočerta, neprišli na to, že tie cenné papiere boli falošné!? Počujete ma? Boli FALOŠNÉ!“

Díval som sa na neho celý vyjavený, akoby ma niekto ovalil po hlave.

„Falošné! Falošné!“ reval nazúrene. „Obligácie, akcie mesta Paríž, štátne fondy... obyčajné papiere! Nič, len obyčajné papiere! A vy sa ma ešte opovažujete pýtať, či nemám výčitky svedomia? To oni mali mať výčitky! Obabrali ma ako takého dedinského chmuľa! Ošklbali ma ako tú najsprostejšiu hus! Pohrávali sa so mnou od samého začiatku až do konca. A viete, akú úlohu som hral v tomto divadle? Akú rolu mi prideliť? Mňa, dobrodinca, ktorý riskoval život, aby vyrval milého pána z pazúrov lúpežníka, vydávali za toho starého boháča Andrého Brawforda. Áno, môj milý. Obdivuhodné, čo na to poviete? Ten čudák, ktorý u nich býval na druhom poschodí, ten divoch, ktorého ukazovali len z diaľky, mal byť Brawford. A Brawford, to som bol ja. A vďaka mne, vďaka dôveryhodnosti, ktorú som v ľuďoch vzbudzoval pod menom Brawford, im bankári požičiavali a notári presviedčali ich obchodných partnerov, aby si na splácanie ich zmeniek požičiavali tiež. To teda bola škola pre obyčajného začiatočníka, to vám poviem! Veľa som sa naučil...“

Zrazu sa odmlčal, chytil ma za ruku a s pobúrením, v ktorom však bolo cítiť odtienok irónie i obdivu, mi povedal túto ohromujúcu vetu:

„Milý môj, v tejto chvíli mi Gervaise Imbertová dlhuje tisícpäťsto frankov!“

Tentoraz som sa nevedel ubrániť smiechu.

Čosi také podarené by nevymyslel ani Molière! Dokonca aj Lupinovi bolo do smiechu.

„Áno, môj milý, tisícpäťsto frankov! Nielenže som nedostal ani jedno sou z platu, ktorý mi sľúbili, ale ešte si odo mňa požičala tisícpäťsto frankov. Všetko, čo som si vedel usporiť v mladosti.

A viete načo? To by ste v živote neuhádli! Na charitu, pre chudobných! Ako ma počujete... Pre nejakých nešťastníkov, ktorým vraj pomáhala tak, aby sa to Ludovic nedozvedel. A ja som jej naletel. Je to na smiech, čo? Arsèna Lupina ošmekla o tisícpäťsto frankov panička, ktorej ukradol štyri milióny v cenných papieroch, ktoré boli falošné!

A koľko úsilia, kombinácií, geniálnych úskokov a fígľov ma to stálo, kým som sa dopracoval k takémuto výsledku. Prvýkrát v živote ma takto dostali. A to, čert aby to vzal, poriadne!

Nuž čo, hral som vysokú hru!“